

AS TIME GOES BY – af Ole Kirk Ejsing

"Things ain't what they used to be" - og sådan må det jo være i en verden i forandring.

Og intet ondt om det.

For én, der har været med siden 1968, er forandringerne til at få øje på.

Fra danseaftenerne på "Isefjord" med Arnvid Meyer og Buck Clayton over de "rigtige klub-år" på Østre Havnevej til koncertarrangementerne på "Intimscenen" i Musikhus Elværket.

Når udtrykket "rigtige klubaftener" anvendes, kan det godt være, at nostalgien er ved at snige sig ind. Men set i det måske ikke længere helt så skinnende klare bakspejl så var betegnelsen "klub" måske mere dækkende, end tilfældet er i dag.

Der sad man ved langbordene med håndbajere og chips-poser, eller man tog en tur på dansegulvet med hinandens kærester (i al ærbarhed, forstås). Og stående ved baren kunne man drøfte de seneste tildragelser, eller afgøre om Ole Gohn eller Henrik Uldall havde en god aften på tribunen.

Den sociale side fik en ekstra tand med jule- og påskebal, bankospil og sågar revyer ved særlige lejligheder.

Nu i 2005 sidder vi i rundkredse om cafebordene med et glas rødvin som en samling nørdede smagsdommere. Der danses ikke.

Musikken er ikke til det. Dens angrebepunkt er flyttet fra bevægelses- til forstandsapparatet. Hvad vi ikke kan få i fødderne - må vi så have i hovedet.

Her ser vi så koncertgæsterne med virrende hoveder: Er der så noget at forstå?

De optrædende kunstnere gør ikke sagerne lette for os med deres repertoire af langt overvejende "egne kompositioner", der afleveres med en forbløffende teknisk færdighed. De er rigtig skrappe, musikerne - ikke kun dem fra USA. Når mange af disse "egne kompositioner" sikkert kun har en levetid på en 5-dages turne og i bedste fald en cd-indspilning, så må den musiker, der skal kunne indleve sig - for at kunne udtrykke sig personligt - være ret vanskelig stillet. Som tilhører bliver det absolut ikke lettere. Man får kun én chance - med mindre man smider "en hund" efter den altid medbragte promoverende cd.

Men alligevel: vi hænger på - nysgerrige og oplevelshungrende, som vi nu engang er.

Tør man vove spørgsmålet: Er "Out of nowhere" helt out of date?

Stillede man det til Lee Konitz ville svaret absolut blive: Nej! Hvem har som han med meget stor sandsynlighed hver eneste aften i hans snart 60-årige karriere lokket de mest fantastiske fortællinger ud af denne melodi eller f.eks. "All the thing you are", hvad han da heldigvis også gjorde ved sit besøg i Holbæk i selskab med Christina von Bülow' s trio.

Må jeg fremhæve en række personlige stjernestunder fra de seneste 10 år, kunne det være: "Prelude to a kiss" med Jim Hall og Chris Potter, "Stella by starlight" med Joe Lovano og Ed Thigpen, "After you've gone" med Hans Ulrik og Steve Swallow, "Nature boy" og "How deep is the ocean" med Stefano Bollani og Jesper Bodilsen - og af hel-danske: Mona Larsens "Over the rainbow" og Katrine Madsens "I hear a rhapsody".

Der var vel også blandt de "egne kompositioner" bemærkelsesværdige bud, men hvad hed de, og hvem var det nu, der havde kreeret dem? Fra hjemmebanen kan man vel altid gætte på Dørge, Kaspersen, Tchicai og Ulrik.

Lyder dette lidt spidst? Så vær forsikret om, at jeg mener fuldstændig som Nordea: Vi har stadig landets bedste jazzklub. Og har man lyst til at møde nogle rigtig "gammeldags jazzklubfolk", så betragt den flok af ihærdige frivillige, der sørger for at fanen holdes højt. De klarer planlægning,

booking, indfangning af sponsorer, salg af vin, øl og billetter. Og midt i det hele står den ubestikkelige og altid lydhøre lydmand.

En stor blomst til jer alle for jeres indsats og jeres måde at være på. Og lad os så lige få "All the things you are" igen-igen!